

Kniha Daniel – stoosemdesiatšest'

Paniumov príslub: Zjavenie konečného spečatenia a polnočného volania

Jeff Pippenger

2024-04-16

V Paniu, ktoré bolo Cézareou Filipovou, čo zodpovedá veršom trinásť až pätnásť v jedenástej kapitole knihy Daniel, čo je dejinné obdobie, v ktorom republikánsky a protestantský roh naplňajú záhadu bytia ôsmym, ktorý je zo siedmich, čo je dejinné obdobie, v ktorom je Pečať Božia natrvalo vtlačená na stoštyridsaťštyritisíc, a dejiny príchodu posolstva Polnočného volania, dal Kristus svojmu ľudu posledných dní zaslúbenie.

A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale vystavím svoju cirkev; a brány pekelné ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva: a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Matúš 16:18, 19.

Obdobie pečatenia, ktoré sa začalo 11. septembra 2001, keď boli mohutné budovy mesta New York zrútené, a ktoré sa končí čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, navrhla Alfa a Omega. Úplne posledná časť tohto obdobia opakuje jeho celkom prvú časť. Dňa 11. septembra 2001 Pán viedol svoj ľud späť na staré chodníky, kde okrem iných právd objavili „sedem časov“, práve tak, ako to bolo nájdené v dňoch kráľa Joziáša. Pozdný dážď sa potom začal kropením a začal sa skúšobný proces, ktorý priniesol oddelenie dvoch tried uctievačov.

Na naplnenie druhej kapitoly Habakuka boli objavené dve posvätné mapy a stali sa znakom toho historického obdobia. Rovnako významne sa začala „debata“ druhej kapitoly Habakuka medzi metodológiou „riadok za riadkom“, ktorá je metodológiou neskorého dažďa, v protiklade k metodológii odpadlíckeho protestantizmu, ktorú adventizmus postupne prijímal počnúc vzburou roku 1863.

Ježiš prisľúbil, že svojmu ľudu posledných dní dá „kľúče od kráľovstva“, a tým odkazuje na správnu biblickú metodológiu, ktorá obsahuje nevyhnutné prorocké kľúče na rozpoznanie, ustanovenie a zvestovanie posolstva Polnočného volania a Mocného volania.

„Tí, ktorí spoločne obcujú s Bohom, kráčajú vo svetle Slnka spravodlivosti. Nezneuctujú svojho Vykupiteľa tým, že si kazia svoju cestu pred Bohom. Žiari na nich nebeské svetlo. Čím viac sa približujú k záveru dejín tejto zeme, tým viac rastie ich poznanie Krista i prorociev, ktoré sa na neho vzťahujú. V Božích očiach majú nekonečnú hodnotu, lebo sú v jednote s jeho Synom. Božie slovo je pre nich krásne a pôvabné nad všetko. Vidia jeho dôležitosť. Pravda sa im odhaľuje. Učenie o vtelení je zahalené jemným jasom. Vidia, že Písmo je kľúčom, ktorý odomyká všetky tajomstvá a rieši všetky ťažkosti. Tí, ktorí neboli ochotní prijať svetlo a chodiť vo svetle, nebudú schopní porozumieť tajomstvu pobožnosti; ale tí, ktorí neváhali vziať na seba kríž a nasledovať Ježiša, uvidia svetlo v Božom svetle.“ The Southern Watchman, 4. apríla 1905.

Tí, ktorých predstavuje Peter a ktorí sú sto štyridsaťštyri tisíc, sú tí, čo prijímajú laodicejské posolstvo, ktoré prišlo 11. septembra 2001 a ktoré sa teraz opakuje od júla 2023. Laodicejské posolstvo, ktoré prišlo v roku 1856, bolo rozhojneným poznaním „sedem časov“, a keď Kristus spojí suché kosti a potom ich privedie k životu, prechádzajú z laodicejského hnutia tretieho anjela do filadelfského hnutia sto štyridsaťštyri tisíc. Tento prechod sa uskutočňuje skrze Kristovo Slovo, lebo sú posväcovaní Jeho Slovom, a Jeho Slovo je „pravda“ a Jeho Slovo je „kľúč“, ktorý odomyka Jeho Slovo.

A anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí Ten svätý, Ten pravdivý, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nikto nezatvorí; a zatvára, a nikto neotvorí: Znam tvoje skutky. Hľa, položil som pred teba otvorené dvere, a nikto ich nemôže zavrieť, lebo máš malú moc a zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. Zjavenie 3:7–8.

Metodológia „riadok za riadkom“ je kľúčom, ktorý Kristus zaslúbil svojmu ľudu posledných dní v boji pri „bránach“. „Brána“ je cirkev.

A Jakob sa prebudil zo svojho spánku a povedal: Naozaj, Hospodin je na tomto mieste, a ja som o tom nevedel. I bál sa a povedal: Aké hrozné je toto miesto! Toto nie je nič iné ako dom Boží, a toto je brána neba. 1. Mojžišova 28:16, 17.

Boj pri bránach predstavuje náboženské zápasy, ktoré prebiehajú medzi pravdou a bludom, a blud náboženstva Grécka je bránou pekla a náboženstvo odpadlíkeho laodicejského adventizmu je takisto bránou. Laodicejská adventistická brána predstavuje miesto, kde sa naplňa Habakukova rozprava.

V ten deň bude Hospodin zástupcov korunou slávy a nádherným diadémom pre ostatok svojho ľudu, a duchom súdu tomu, kto sedí na súde, i silou tým, čo odvracajú boj až k bráne. Ale aj títo poblúdili vínom a silným nápojom zišli z cesty; kňaz i prorok poblúdili silným nápojom, sú pohltení vínom, zišli z cesty pre silný nápoj; blúdia vo videní, potácajú sa v súde. Lebo všetky stoly sú plné zvratkov a nečistoty, takže niet čistého miesta. Kohože bude učiť poznaniu? A koho privedie k porozumeniu náuky? Tých, čo sú odstavení od mlieka a odtrhnutí od prs? Lebo prikázanie musí byť na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu. Lebo koktavými perami a cudzím jazykom bude hovoriť tomuto ľudu. Tým, ktorým povedal: Toto je odpočinok, doprajte unavenému odpočinúť; a toto je občerstvenie. Oni však nechceli počuť. A tak im bolo slovo Hospodinovo: prikázanie na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, a boli zlomení, polapení a zajatí. Preto počujte slovo Hospodinovo, vy posmievační muži, ktorí vládnete tomuto ľudu, ktorý je v Jeruzaleme. Izaiáš 28:5–14

Kľúčmi kráľovstva sú slová Písem, ktoré dáva Božiemu ľudu posledných dní Slovo.

„V Slove sú pravdy, ktoré sú ako žily drahocennej rudy skryté pod povrchom. Tento skrytý poklad sa objavuje vtedy, keď sa po ňom pátra, ako baník hľadá zlato a striebro. Dôkaz pravdivosti Božieho slova je v samom Slove. Písmo je kľúčom, ktorý odomyká Písmo. Hlboký význam právd Božieho slova rozvíja pred našou myslou Jeho Duch.“

„Biblia je veľkou učebnicou pre študentov v našich školách. Učí celej Božej vôli týkajúcej sa synov a dcér Adamových. Je pravidlom života a učí nás o povahe, ktorú si musíme utvoriť pre budúci život. Nepotrebujeme matné svetlo tradície, aby sa Písmo stalo zrozumiteľným. Rovnako by sme sa mohli domnievať, že poludňajšie slnko potrebuje mihotavé svetlo pozemskej pochodne, aby sa zväčšila jeho sláva. Výroky kňaza a kazateľa nie sú potrebné na to, aby zachránili ľudí pred blodom. Tí, ktorí sa radia s božským Výrokom, budú mať svetlo. V Biblii je každá povinnosť objasnená. Každé dané poučenie je zrozumiteľné. Každé poučenie nám zjavuje Otca i Syna. Slovo môže všetkých urobiť múdrymi na spasenie. V Slove je veda o spasení jasne zjavená. Skúmajte Písma, lebo sú hlasom Božím, ktorý hovorí k duši.“
Testimonies, zväzok 8, 157.

Kľúče, ktoré Kristus dal cirkvi posledných dní, majú tú istú moc, akú mali, keď boli dané Petrovi.

„Peter vyjadril pravdu, ktorá je základom viery cirkvi, a Ježiš ho teraz poctil ako zástupcu celého spoločenstva veriacich. Povedal: ‚Dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.‘“

„Kľúče nebeského kráľovstva‘ sú Kristove slová. Všetky slová Svätého písma sú Jeho, a sú tu zahrnuté. Tieto slová majú moc otvárať i zatvárať nebo. Vyhlasujú podmienky, na základe ktorých sú ľudia prijímaní alebo odmietaní. Tak je dielo tých, ktorí kážu Božie slovo, vôňou života na život alebo smrti na smrť. Ich poslanie je zaťažené večnými následkami.“ Túžba vekov, 413.

Moc, ktorá sa prejavuje prostredníctvom Jeho slov, keď je vložená do rúk ľudí, je založená na zásadách určených v Jeho slove. Azda najjednoduchšou, a možno aj najhlbšou, je tá, že pravda sa ustanovuje na svedectve dvoch.

„Ďalším vážnym zlom, ktoré povstalo v cirkvi, bolo to, že bratia sa medzi sebou súdili. Bolo urobené hojné opatrenie na urovnávanie ťažkostí medzi veriacimi. Sám Kristus dal jasné pokyny, ako sa majú takéto veci riešiť. ‚Ak sa tvoj brat prehreší proti tebe,‘ radil Spasiteľ, ‚chod‘ a pokarhaj ho medzi štyrmi očami; ak ťa poslúchne, získal si svojho brata. Ale ak ťa neposlúchne, vezmi so sebou ešte jedného alebo dvoch, aby bolo každé slovo potvrdené ústami dvoch alebo troch svedkov. A ak ich neposlúchne, povedz to cirkvi; ale ak neposlúchne ani cirkev, nech ti je ako pohan a mýtnik. Veru vám hovorím: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi.‘ Matúš 18,15–18.“
Skutky apoštolov, 304.

Existujú prinajmenšom traja geografickí svedkovia obdobia, keď je pri Polnočnom volaní spečatených stoštyridsaťštyritisíc. Pamätajúc na skutočnosť, že pri volaní o polnoci je už neskoro získať olej, nachádzame v geografickom svedectve táborového zhromaždenia v Exetri znázornenie bodu, v ktorom je spečatený Boží ľud posledných dní, a túto pravdu nachádzame predstavenú aj v geografii Cézarey Filipovej, ako aj v svedectve bitky pri Panii vo veršoch trinásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela. Azda je trochu nepresné označiť týchto troch svedkov za geografických, no používam tento výraz, pretože geografia je nepochybne súčasťou rámca v Exetri i v Cézarei Filipovej. Ježiš umiestňuje Petra do prorockej geografie, v ktorej sa v posledných

dňoch nachádza stoštyridsaťštyritisíc. Potom dáva príkaz.

A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Potom prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nepovedali, že on je Ježiš Kristus. Od toho času začal Ježiš ukazovať svojim učeníkom, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho vytrpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, a byť zabitý, a tretieho dňa vstať z mŕtvych. Vtedy ho Peter vzal bokom a začal ho karhať, hovoriac: Nech ťa Boh zachová, Pane; to sa ti nikdy nestane. Ale on sa obrátil a povedal Petrovi: Choď odo mňa, satan; si mi na pohoršenie, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské. Matúš 16:19–23.

Slovo „Exeter“ je názov mesta v Devone v Anglicku. Jeho etymológiu možno vysledovať až do staroangličtiny, kde bolo známe ako „Exanceaster“ alebo „Execestre“. Predpokladá sa, že názov pochádza zo staroanglických slov „Exe“ (odkazujúcich na rieku Exe, na ktorej mesto leží) a „ceaster“ (vo význame „rímska pevnosť“ alebo „opevnené mesto“). Preto „Exeter“ znamená buď „pevnosť na rieke Exe“, alebo „opevnené mesto pri rieke Exe“. Geografia spojená s príchodom a naplnením Polnočného volania v milleritických dejinách označuje miesto, kde bola voda, predstavujúca vyliatie Ducha Svätého, a bod, v ktorom Boh pozdvihoval vojsko, aby zvestovalo posolstvo svet, ktoré podľa slov sestry Whiteovej šlo ako „prívalová vlna“. Prívalová vlna nie je jednoducho riečna voda; je to voda mimoriadne zosilnená.

Milleritské dejiny boli naplnením podobenstva o desiatich pannách, a keď stoštyridsaťštyritisíc dospeje k záveru času pečatenia, zopakujú medzníky určené na začiatku času pečatenia, ako aj dejiny táborového zhromaždenia v Exeteri. Zostúpi anjel so skúšobným posolstvom, ktoré musí byť zjedené. Toto posolstvo povedie k základom a postaví obe triedy pred „sedem časov“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly. Bude zahŕňať Zjavenie Ježiša Krista, ktoré Peter predstavuje ako prijatie skutočnosti, že Ježiš bol pomazaný ako Kristus, keď božský symbol zostúpil v podobe holubice, predobrazujúc 11. september 2001. Bude zahŕňať aj porozumenie, že Ježiš je božským Synom Božím, a tiež to, že tým, že Ježiš vzal na svoju božskú bytosť telo padlého ľudstva, je aj Synom človeka.

Tieto pravdy vytvoria dve triedy uctievačov, tak ako to urobili po 11. septembri 2001. Tieto dve triedy boli predstavené na táborovom zhromaždení v Exeteri, pretože na tomto zhromaždení bol postavený stan skupinou z Watertownu, ktorá odmietla posolstvo Polnočného volania, ako bolo prednesené prostredníctvom Samuela Snowa. Konali falošné zhromaždenia, ktoré boli také hlučné a emotívne, že vedúci zhromaždení Samuela Snowa k nim prišli a upozornili ich, aby sa utíšili. Na táborovom zhromaždení sa prejavili dve triedy a obe vyznávali spojitosť s vodou, no jedna bola falošná a predstavovala nerozumné panny, ktoré boli bez oleja. Skupina v exeterskom stane bola vojskom, ktoré bolo mestom, a ktoré bolo zároveň aj pevnosťou, lebo predstavovali mŕtve suché kosti z Ezechiela, ktoré sú vzkriesené ako mocné vojsko pri posolstve Polnočného volania.

V dejinách, v ktorých sa tieto dve triedy zjavujú, Peter predstavoval obe triedy. Jeho vyznanie, ktorým označil Ježiša za Krista a Božieho Syna, vzniklo z vnuknutia Svätého Ducha, lebo Kristus mu výslovne povedal: „Telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach.“ Keď potom Ježiš učeníkov poučil o kríži, Peter, ktorému v tej chvíli chýbal vplyv Svätého Ducha, pojal Krista

„a začal Ho karhať, hovoriac: Pane, uchovaj sa toho; to sa ti nikdy nestane. On sa však obrátil a povedal Petrovi: Chod' odo mňa, satan; si mi na pohoršenie, lebo nezmýšľaš o veciach Božích, ale o ľudských.“

Petrov citový výbuch bol v súlade s emocionálnym uctievaním, ku ktorému dochádzalo vo watertownskej stanovnej sále, keď Samuel Snow prednášal posolstvo Polnočného volania. Na tejto úrovni Peter predstavuje tých, ktorí sú kandidátmi na to, aby boli medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Títo kandidáti predstavujú triedu, ktorá má olej, ktorým je Duch Svätý, a je ním posolstvo a je ním charakter, zatiaľ čo druhej triede olej chýba. V prostredí Cézarey Filipovej Kristus začal odhaľovať, „že musí ísť do Jeruzalema a mnoho vytrpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, a byť zabitý, a tretieho dňa vstať z mŕtvych.“

Sklamanie učeníkov, keď sa tieto udalosti skutočne naplnili na kríži, je dejinou, ktorú sestra Whiteová používa na znázornenie sklamaní z 22. októbra 1844 a sklamaní Hebrejov pri prechode cez Červené more, keď sa za nimi uzatvárala faraónova armáda a pred nimi boli morské vody. Všetky tieto svedectvá označujú blízko prichádzajúci nedeľný zákon a zjavenie veršov trinásť až pätnásť z Daniel 11 poskytuje svedectvo o udalostiach, ktoré k tomuto nedeľnému zákonu vedú. Tým zároveň predstavujú aj „časť Danielovho proroctva, vzťahujúcu sa na posledné dni“.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Starostlivé skúmanie typov a antitypov viedlo k zisteniu, že Kristovo ukrižovanie sa uskutočnilo práve v ten deň ročného cyklu obradov daných Izraelu, keď sa zabíjal veľkonočný baránok. Či by sa teda aj očistenie svätyne, predobrazené v Dni zmierenia — pripadajúcom na desiaty deň siedmeho mesiaca — neuskutočnilo rovnako práve v ten deň roka, ktorý sa slávil v predobrazu? (pozri *The Great Controversy*, 399). Podľa pravého mojžišovského počítania času by to bol 22. október. Začiatkom augusta 1844 bol na táborovom zhromaždení v Exeteri v štáte New Hampshire tento názor predstavený a bol prijatý ako dátum naplnenia proroctva o 2300 dňoch. Podobnosť o desiatich pannách v Matúšovi 25,1–13 nadobudlo osobitný význam — meškanie ženícha, čakanie a driemanie tých, čo očakávali svadbu, polnočný krik, zatvorenie dverí a podobne. Posolstvo, že Kristus príde 22. októbra, sa stalo známym ako „polnočný krik“. „Polnočný krik,“ napísala Ellen Whiteová, „hlásali tisíce veriacich.“ Dodala:

„Ako privalová vlna sa [hnutie siedmeho mesiaca] prehnalo krajinou. Z mesta do mesta, z dediny do dediny a až do odľahlých vidieckych miest preniklo, až kým sa čakajúci Boží ľud celkom neprebudil. — Veľký spor, 400.“

„Rýchlosť, s akou sa toto posolstvo šírilo, je opísaná autormi citovanými L. E. Froomom:“

„Bates zaznamenal, že exeterské posolstvo ‚letelo akoby na krídlach vetra‘. Muži a ženy sa ponáhľali po železnici i po vode, dostavnikom i na koňoch, so zväzkami kníh a tlačovín a rozširovali ich ‚tak hojne ako jesenné lístie‘. White povedal: ‚Dielo, ktoré stálo pred nami, bolo letieť do každej časti toho rozsiahleho poľa, zaznieť poplach a prebudiť spiacich.‘ A Wellcome dodáva, že hnutie prepuklo ako vody hrádze, ktoré boli uvoľnené. Polia dozretého obilia zostali stáť nezozreté a úplne dorastené zemiaky zostali v zemi nevyorané. Príchod Pána bol

blízko. Na takéto pozemské veci už nebol čas.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, s. 816.

„Ako očitý svedok a účastník hnutia Ellen White opísala charakter rýchlo sa zrýchľujúceho diela:“

„Veriaci videli, ako sa ich pochybnosť a zmätenosť rozplynuli a ich srdcia oživil nádej a odvaha. Toto dielo bolo bez tých krajností, ktoré sa vždy prejavujú tam, kde je ľudské vzrušenie bez usmerňujúceho vplyvu slova a Ducha Božieho.... Nieslo znaky, ktoré v každom veku označujú Božie dielo. Bolo v ňom málo extatickej radosti, skôr však hlboké skúmanie srdca, vyznávanie hriechu a zriekanie sa sveta. Príprava na stretnutie s Pánom bola bremenom úzkosťou sužovaných duší....“

„Zo všetkých veľkých náboženských hnutí od čias apoštolov nebolo nijaké viac oslobodené od ľudskej nedokonalosti a satanových úkladov než to z jesene roku 1844. Ešte aj teraz, po uplynutí mnohých rokov [1888], všetci, ktorí mali účasť na tomto hnutí a pevne stáli na platforme pravdy, stále pociťujú svätý vplyv tohto požehnaného diela a svedčia, že bolo od Boha.—Ibid., 400, 401.“

„Napriek dôkazom o diele, ktoré sa širilo po celej krajine a privádzalo tisíce do spoločenstva druhého adventu, a napriek tomu, že sa asi dvesto duchovných z rôznych cirkví zjednotilo pri šírení tohto posolstva, [Pozri C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] protestantské cirkvi ako celok ho zavrhlí a použili všetky prostriedky, ktoré mali k dispozícii, aby zabránili šíreniu viery v blízky Kristov príchod. Nikto sa neodvážil spomenúť nádej na skorý Ježišov príchod počas bohoslužby v cirkvi, ale pre tých, ktorí túto udalosť očakávali, to bolo celkom inak.

„Ellen White opísala, aké to bolo:

„Každá chvíľa sa mi zdala drahocenná a nanajvýš dôležitá. Cítila som, že konáme dielo pre večnosť a že ľahostajní a nezainteresovaní sú v najväčšom nebezpečenstve. Moja viera bola nezatienená a prisvojovala som si vzácne Ježišove zasľúbenia....“

„S usilovným skúmaním srdca a pokorným vyznávaním sme v modlitbe dospeli až k času očakávania. Každé ráno sme cítili, že našou prvou povinnosťou je získať dôkaz, že naše životy sú správne pred Bohom. Uvedomovali sme si, že ak nepostupujeme vo svätosti, iste upadáme späť. Naš záujem jedných o druhých vzrastal; mnoho sme sa modlili jedni s druhými i jedni za druhých.“

„Zhromažďovali sme sa v sadoch a hájoch, aby sme mali spoločenstvo s Bohom a predkladali Mu svoje prosby, pričom sme jasnejšie pociťovali Jeho prítomnosť, keď sme boli obklopení Jeho dielami v prírode. Radosti spasenia boli pre nás potrebnéjšie než náš pokrm a nápoj. Ak oblaky zatemnili našu myseľ, neodvážili sme sa odpočívať ani spať, kým ich nezahnało vedomie, že sme prijatí u Pána.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.“ Arthur White, The Ellen White Biography, zväzok 1, 51, 52.